

Sygn. akt V GC 109/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2014r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach Sąd Gospodarczy V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Babiarz-Mikulska

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Grudzińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 października 2014r. w S.

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa A (...), D. D. sp. j. w S.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. w S.

o pozbawienie tytułów wykonawczych wykonalności

I. Pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach V Wydziału Gospodarczego z dnia 29 października 2013r. wydany w sprawie V GC 178/13 w odniesieniu do pkt III sentencji w części, a mianowicie w zakresie kwoty 9.197,76 zł (dziewięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt siedem złotych i 76/100).

II. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. Zasądza od pozwanej Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w S. na rzecz powódki Przedsiębiorstwa A (...), D. D. sp. j. w S. kwotę 792,78 zł (siedemset dziewięćdziesiąt dwa złote i 78/100) tytułem kosztów procesu.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanej Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w S. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach) kwotę 460,15 zł (czteryście sześćdziesiąt złotych i 15/100) tytułem opłaty sądowej, od obowiązku uiszczenia której powódka została zwolniona.

SSR Katarzyna Babiarz-Mikulska

Sygn. akt V GC 109/14

UZASADNIENIE

Powódka Przedsiębiorstwo A (...), (...) Spółka Jawna w S. w pozwie przeciwko Przedsiębiorstwu Budownictwa (...) sp. z o.o. w S. oraz w oświadczeniu złożonym na rozprawie w dniu 9 października 2014r. domagała się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w postaci wyroku Sądu Rejonowego V Wydziału Gospodarczego w S. z dnia 29 października 2013r. (V GC 178/13) oraz wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku VII Wydziału Gospodarczego z dnia 28 lutego 2014r. (VII Ga 14/14). W uzasadnieniu wskazała, że pismem z dnia 26 marca 2014r. powódka złożyła pozwanej oświadczenie o potrąceniu z jej wierzytelności skapitalizowane odsetki za nieterminowe regulowanie płatności na jej rzecz w kwocie 10.897,34 zł oraz w kwocie 4.216,44 zł (łącznie 15.113,78 zł), co uczyniła na podstawie not odsetkowych z dnia 24 marca 2014r. Tym samym w ocenie powódki jej zobowiązanie objęte w/w tytułami wykonawczymi (łącznie 13.851,00 zł) wygasło, a roszczenie zasługuje na uwzględnienie.

W odpowiedzi na pozew pozwana zażądała oddalenia powództwa wskazując, że w roszczenie powódki wskazane w notach odsetkowych jest przedawnione w odniesieniu do kwoty 1.296,75 zł, a ponadto, po otrzymaniu od

pozwaną oświadczenia o potrąceniu wzajemnych wierzytelności wynikających z not odsetkowych, pozwana już w dniu 17 kwietnia 2014r. złożyła oświadczenie o potrąceniu wzajemnie przysługującej jej wierzytelności wobec powódki wynikającą z noty księgowej z dnia 10 kwietnia 2013r. nr (...) w kwocie opiewającej na 311.800,17 zł. Pozwana podniosła zatem, że roszczenie powódki z tytułu potrącenia należności za nieterminowe płatności nie istnieje. W toku postępowania podnosiła też zarzut, iż roszczenie powódki nie zasługuje na ochronę z uwagi na niezgodność z zasadami współzycia społecznego: jej zachowanie i zarzut potrącenia zostały zgłoszone wyłącznie dla wstrzymania egzekucji prowadzonej przez pozwaną przeciwko niej na podstawie w/w tytułów wykonawczych.

Sąd Rejonowy V Wydział Gospodarczy ustalił, co następuje:

Wyrokiem z dnia 29 października 2013r. Sąd Rejonowy w Suwałkach V Wydział Gospodarczy w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa A (...), D. D. sp. j. w S. o zapłatę przeciwko pozwaną Przedsiębiorstwu Budownictwa (...) sp. z o.o. w S. oddalił powództwo i częściowo umorzył postępowanie w sprawie zasądając na rzecz pozwaną kwotę 9.651,00 zł tytułem kosztów procesu (wyrok, k. 344 akt sprawy V GC 178/13, a także jego odpis, k. 168). W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał wyraźnie, że powództwo zostało oddalone z uwagi na skutecznie podniesiony w sprawie zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwaną na kwotę 311.800,17 zł tytułem kar umownych za nieterminową realizację umowy przez powódkę. Sąd ten ustalił też i przyjął, że kwota tej należności została wcześniej pomniejszona o kwotę wynikającą z faktury nr (...) wystawionej przez powódkę na rzecz pozwaną w wysokości 65.000,00 zł oraz o kwotę kaucji gwarancyjnej w wysokości 120.431,00 zł należnych powódce z tytułu realizacji robót świadczonych przez nią na rzecz pozwaną (uzasadnienie wyroku, k. 349-355, oświadczenie, k. 150 akt sprawy V GC 178/13, a także ich odpisy, k. 169-175). Wyrokiem z dnia 28 lutego 2014r. Sąd Okręgowy w Białymstoku VII Wydział Gospodarczy w sprawie VII Ga 14/14 podzielił zapatrywanie Sądu I instancji zakresie słuszności uznania zarzutu potrącenia należności pozwaną wobec powódki wynikających z w/w kary umownej i oddalił apelację powódki zasądając na rzecz pozwaną od powódki dodatkową kwotę 4.200,00 zł tytułem kosztów procesu (wyrok, k. 441, uzasadnienie, k. 451-458 akt sprawy V GC 178/13, a także ich odpis, k. 176-184).

W dniu 13 marca 2014r. pozwana złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko powódce odnośnie do kwoty kosztów procesu zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach V Wydziału z dnia 29 października 2013r. wydanym w sprawie V GC 178/13 (wniosek, k. 1-2 akt sprawy PW Km 252/14, a także jego odpis, k. 253). Już po złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego pomiędzy stronami trwały rozmowy na temat ugodowego rozliczenia się z wszelkich należności (okoliczność bezsporna potwierdzona oświadczeniem pełnomocnika pozwaną, k. 151v). W dniu 24 marca 2014r. powódka wystawiła pozwaną dwie noty odsetkowe na kwoty: 10.897,34 zł oraz na kwotę 4.216,44 zł za nieterminowe uiszczanie płatności z tytułu wystawionych przez nią faktur (noty, k. 12-13). W notach określono 3 dniowy termin ich zapłaty od dnia doręczenia not (noty j.w.). Pozwana otrzymała te noty w dniu 25 marca 2014r. (dowody doręczenia, k. 12v, 13v). W dniu 26 marca 2014r. powódka skompensowała swoje należności wynikające z należnościami pozwaną wynikającymi z tytułów wykonawczych wydanych w sprawach V GC 178/13 i VII Ga 14/14 (kompensata, k. 14). Odpis tego oświadczenia został doręczony pozwaną w dniu 17 kwietnia 2014r. (dowód doręczenia, k. 14v). W odpowiedzi na tą kompensatę i w świadomości jej dokonania przez powódkę, pismem z dnia 17 kwietnia 2014r. pozwana złożyła powódce oświadczenie w zakresie potrącenia należności przysługujących powódce z tytułu wystawionych not odsetkowych do kwoty 9.197,76 zł z przysługującą jej wierzytelnością z noty księgowej nr (...)r. Pozwana twierdziła w tym piśmie, że to jej jako wierzycielowi powódki przysługuje prawo wyboru sposobu zaliczenia zobowiązania wobec powódki, a ponadto, że zobowiązanie wynikające z tytułu wykonawczego jest później wymagalne niż wierzytelność wynikająca z noty księgowej (pismo, k. 112-113). Oświadczenie to zostało doręczone powódce w dniu 5 maja 2014r. (dowód doręczenia, k. 114).

Pozew o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności został złożony przez powódkę w sprawie niniejszej w dniu 12 maja 2014r. (pieczęć, k. 2).

Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy zważył, co następuje:

Roszczenie powódki o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności wydane w sprawie V GC 178/13 częściowo podlegał uwzględnieniu, a mianowicie do kwoty 9.197,76 zł, zaś w pozostałym zakresie podlegał oddaleniu.

Należy stwierdzić, że tytuł wykonawczy wydany w sprawie V GC 178/13 opiewał na kwotę 9.651,00 zł, zaś w sprawie VII Ga 14/14 na kwotę 4.200,00 zł.

Roszczenie powódki zostało oparte na treści art. 840 § 1 pkt 2 kpc, zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Powódka podnosiła przy tym, że po powstaniu tytułu wykonawczego na skutek złożenia oświadczenia o potrąceniu jej wierzytelności przysługującej wobec pozwanej na podstawie not odsetkowych z dnia 23 marca 2014r. opiewających na łączną kwotę 15.113,78 zł jej zobowiązanie wynikające z tytułów wykonawczych wydanych w sprawach V GC 178/13 i VII Ga 14/14 na łączną kwotę 13.851,00 zł zobowiązania wzajemne uległy kompensacie do kwoty niższej. Trzeba jednak wskazać, że pozwana w odpowiedzi na pozew w sprawie niniejszej podniosła zarzut przedawnienia roszczeń wynikających z not odsetkowych wystawionych przez powódkę i przedstawionych do potrącenia. Sąd pragnie wszakże podkreślić, że strony nie pozostawały w sporze co do zasadności wystawienia tych not i ich podstaw materialnoprawnych, jak też w zakresie wymagalności należności wynikających z faktur wskazanych w tych notach i rzeczywistych terminów zapłat za nie. Tym samym Sąd przyjął, że w istocie pozwana opóźniła się ze spełnieniem swoich zobowiązań płatniczych wobec powódki zgodnie z wykazem wskazanym w notach odsetkowych z k. 12 i 13. Rację ma wszakże pozwana podnosząc, że częściowo kwoty wskazane w notach odsetkowych uległy przedawnieniu, lecz nie w kształcie i terminie wskazanym przez nią w odpowiedzi na pozew.

Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W literaturze przedmiotu, jak również w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podnoszono przy tym, że przepisem szczególnym, o którym mowa w przepisie nie jest art. 554 kc (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005r., III CZP 42/04, uwagi A. Jedlińskiego zawarte w komentarzu do art. 118 kc [w:] A. Kidyba, K. Kopaczyńska – Piecziak, E. Niezbecka, Z. Gawlik, A. Janiak, A. Jedliński, T. Sokołowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, LEX 2009). W ocenie Sądu pogląd ten jest już dość ugruntowany i należy go podzielić.

Odsetki są świadczeniem okresowym i co do tego nie ma w zasadzie wątpliwości (por. na ten temat Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania. Część ogólna, Warszawa 2005, s. 78; J. Zralek, Uwagi o terminie przedawnienia roszczenia o zapłatę odsetek, M. Praw. 2004, nr 22, s. 1032; B. Kordasiewicz (w:) System Prawa Prywatnego, t. II, s. 551, 552).

Sąd orzekający w sprawie podziela zapatrywanie Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 26 stycznia 2005r. (III CZP 42/04), że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Trzeba jednak podkreślić, że dotyczy to sytuacji, „kiedy roszczenie główne uległo przedawnieniu, nie znajduje natomiast zastosowania do takich stanów, w których roszczenie o świadczenie główne wygasło przed upływem terminu przedawnienia na przykład na skutek wykonania. Tutaj na czoło wysuwa się nie upływ terminu przedawnienia roszczenia głównego, lecz następujące przed upływem terminu przedawnienia zdarzenie powodujące wygaśnięcie roszczenia głównego. Wspomniane zdarzenie potwierdza, że roszczenie to istniało i tym samym daje podstawę do uznania, że pozostałe w mocy roszczenia uboczne uległy z chwilą tego zdarzenia niejako przekształceniu w roszczenia samodzielne. W związku z tym przedawnienie ich powinno być odtąd rozpatrywane całkowicie samodzielnie” (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 maja 2009r., V CK 655/04, w tym samym duchu wypowiedział się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 26 stycznia 2005r.).

Pogląd ten Sąd orzekający w sprawie całkowicie popiera i czyni go własnym. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że roszczenia odsetkowe w odniesieniu do każdej z faktur dołączonych do noty odsetkowej nr 01/03/2014 z dnia 24 marca 2014r. odniesieniu do faktur o numerach: (...) do łącznej kwoty 1.931,31 zł uległy przedawnieniu. Wpłata należności głównych w stosunku do tych faktur nastąpiła bowiem przed upływem 3 lat od dnia wniesienia powództwa w sprawie niniejszej (co nastąpiło w dniu 12 maja 2014r.). Tym samym jako skuteczny do potrącenia mógł być z tej noty odsetkowej zarzut odnośnie do kwoty 8.966,03 zł jako skapitalizowane odsetki od nieterminowych płatności, które nie uległy przedawnieniu. W odniesieniu zaś do noty odsetkowej nr 02.03.2014 z dnia 24 marca 2014r. nieprzedawniona jest jedynie należność w kwocie 231,73 zł jako skapitalizowana kwota odsetek ustawowych obliczonych w związku z nieterminową płatnością za fakturę (...). Łącznie zatem do potrącenia powódka mogła przedstawić pozwanej kwotę 9.197,76 zł. Odmienne wywody pozwanej w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie z przyczyn podanych wyżej.

Godzi się w tym miejscu rozważyć, czy powódka mogła zgłosić zarzut potrącenia należności wynikających z w/w not odsetkowych w pozwie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i czy zarzut ten był skuteczny. Otóż w ocenie Sądu w myśl art. 840 § 1 pkt 2 kpc powódka mogła podnieść taki zarzut w pozwie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności: powódka powołała się na potrącenie własnej wierzytelności z wierzytelnością powódki, które to zdarzenie nastąpiło po zamknięciu rozprawy. Co więcej – mogła rozszerzyć swoje roszczenie (co też uczyniła na rozprawie) w odniesieniu do tytułu wykonawczego w sprawie VII Ga 14/14, bowiem była w całości zwolniona od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej (postanowienie, k. 72), a zmiana powództwa w żaden sposób nie wpłynęła na właściwość Sądu (art. 193 kpc).

Trzeba przy tym podnieść, że materialno - prawna instytucja potrącenia jest uregulowana w przepisach art. 498 – 505 kc. Potrącenie (kompensacja) należy do kategorii zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania. Polega ono na wzajemnym umorzeniu jednorodnych wierzytelności, jakie dwie osoby mają jednocześnie względem siebie. Wierzytelności będące przedmiotem potrącenia poddane zostają działaniu rachunkowemu, którego rezultatem jest wzajemne zniesienie tych wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej (por. wyrok SN z 6 września 1983 r., IV CR 260/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 59).

Zgodnie z treścią art. 498 § 1 kc, każdy podmiot prawa cywilnego może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności innego podmiotu, gdy spełnione są łącznie następujące przesłanki pozytywne:

- 1) dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami (wzajemność wierzytelności);
- 2) przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku (jednorodność wierzytelności);
- 3) obie wierzytelności są wymagalne (wymagalność roszczenia);
- 4) obie wierzytelności mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym (zaskarżalność wierzytelności).

Jednocześnie należy dodać, że pomimo współlistnienia wskazanych przesłanek pozytywnych, potrącenie nie będzie możliwe, gdy wystąpi zarazem choćby jedna z przesłanek negatywnych wymienionych w art. 504 lub 505 kc lub w przepisach szczególnych (patrz: A. Kidyba, A. Olejniczak, A. Pyrzyńska, T. Sokołowski, Z. Gawlik, A. Janiak, G. Koziół, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, LEX, 2010). Wierzytelność zasądzona prawomocnym orzeczeniem sądu jest przy tym wierzytelnością zaskarżalną w rozumieniu art. 498 § 1 kc i może być przedstawiona do potrącenia (por. słuszny wyrok SN z 20 października 2005 r., II CK 126/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 74, wyrok SN z 28 marca 1972 r., I CR 396/71, OSP 1973, z. 7, poz. 151; wyrok SN z 14 października 1993 r., III CZP 141/93, OSNC 1994, nr 5, poz. 102). Wprawdzie wierzytelność taka nie może być ponownie dochodzona przed sądem ze względu na powagę rzeczy osądzonej (res iudicata), ale zachowuje walor zaskarżalności z uwagi na możliwość jej dochodzenia za pomocą przymusu egzekucyjnego (tak: Z. R., A. O., Zobowiązania, 2009, s. 352).

W okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzić zatem należy, że powódce przysługiwało prawo potrącenia własnej wierzytelności z wierzytelnością pozwanej wynikającą z tytułów wykonawczych wydanych w sprawach V GC 178/13 i VII Ga 14/14). Fakt zasadności tej wierzytelności nie był przy tym sporny poza zarzutem jego skuteczności oraz w odniesieniu do zarzutu przedawnienia. Jej oświadczenie o potrąceniu tych należności z należnościami pozwanej wynikającymi z tytułów wykonawczych wydanych w sprawach V GC 178/13 i VII Ga 14/14 powódka złożyła w dniu 26 marca 2014r., a pozwana otrzymała je w dniu 17 kwietnia 2014r.

W ocenie Sądu oświadczenie to wywarło skutek opisany treścią art. 498 § 2 kc i spowodowało umorzenie zobowiązań wzajemnych do wysokości wierzytelności niższej. Trzeba przy tym podkreślić, że złożenie takiego oświadczenia jest uprawnieniem prawo kształtującym – ma charakter konstytutywny, gdyż bez niego skutek prawny w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności nie mógłby powstać. Jeśli spełnione są wszystkie przesłanki skuteczności potrącenia, to wywiera ono skutek prawny w postaci umorzenia wierzytelności (por. M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1132 i n.). Skutek umorzenia dotyczy przy tym obu wierzytelności niezależnie od tego, która strona decyduje się złożyć oświadczenie o potrąceniu. Jednakże o zakresie umorzenia w konkretnym przypadku decyduje potrącający, który może przedstawić do potrącenia całą swą wierzytelności albo tylko określoną jej część (tak: L. Stępnia, Potrącenie..., s. 161 i n.; K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, s. 901). Pogląd powyższy Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela i czyni go własnym, a tym samym uznaje za nieuzasadnione twierdzenia pozwanej, że było ono nieskuteczne, bowiem to jej jako dłużnikowi należności odsetkowych i wierzycielowi w zakresie tytułów wykonawczych służyło prawo wyboru zaspokajanych wierzytelności. Oświadczenie pozwanej o potrąceniu wzajemnych wierzytelności z wierzytelnościami powódki złożone zostało dopiero po uzyskaniu wiedzy o oświadczeniu potrącającym powódki w dniu 17 kwietnia 2014r. i dotarło do niej dopiero 5 maja 2014r., zatem było nieskuteczne w odniesieniu do kwoty 9.197,76 zł, która została już skutecznie potrącona wcześniejszym oświadczeniem powódki w tym zakresie. W tym zakresie zatem powództwo należało uwzględnić (pkt I sentencji wyroku).

W odniesieniu do pozostałej kwoty należności wynikających z tytułów wykonawczych wydanych w sprawach V GC 178/13 i VII Ga 14/14 – ponad kwotę 9.197,76 zł oświadczenie pozwanej z dnia 17 kwietnia 2014r. o potrąceniu wzajemnych wierzytelności wobec powódki wywarło zaś skutek materialno – prawny, bowiem przedstawiła ona do potrącenia wierzytelność własną w kwocie niewyegzekwowanej należności wynikającej z kary umownej z noty księgowej z dnia 10 kwietnia 2013r. nr (...) w kwocie wcześniej pomniejszonej o należność wynikającą z faktury nr (...) wystawionej przez powódkę na rzecz pozwanej w wysokości 65.000,00 zł oraz o kwotę kaucji gwarancyjnej – w wysokości 120.431,00 zł. Zasadność tego ustalenia i podstawy wystawienia noty księgowej nr (...) (k. 163), jak też rozliczenia wzajemnego należności stron i ustalenie, że powódka pozostaje dłużnikiem pozwanej na kwotę 185.431,00 zł w zakresie niezaspokojonej kary umownej z w/w noty (kompensata, k. 165) wynika jednoznacznie z zakresu ustaleń przeprowadzonych przez Sądy obu instancji w sprawach V GC 178/13 i VII Ga 14/14. Trzeba wszakże podkreślić, że oświadczenie pozwanej o potrąceniu wzajemnych wierzytelności z dnia 17 kwietnia 2014r. świadczy o tym, że pozwana była przekonana o istnieniu własnego długu w zakresie odsetek za nieterminowe płatności za faktury wobec powódki, a w związku z tym oświadczenie takie może być poczytane za uznanie przez nią długu (uznanie niewłaściwe - por. wyrok SA w Szczecinie z 13 października 2005 r., I ACa 324/05, OSA 2006, z. 7, poz. 22). Stąd też, uznając ten zarzut potrącenia wzajemnych należności (kwoty 185.431,00 zł z noty księgowej z dnia 10 kwietnia 2013r. nr (...) z kwotą 4.653,24 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą 13.851 zł – należność z tytułów wykonawczych w sprawach V GC 178/13 i VII Ga 14/14 pomniejszoną o skutecznie potrąconą przez powódkę kwotę 9.197,76 zł z not odsetkowych z dnia 24 marca 2014r.), Sąd oddalił powództwo w sprawie niniejszej ponad kwotę 9.197,76 zł jako niezasadne (pkt II sentencji wyroku).

W ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie ostatni zarzut pozwanej w zakresie wykazania, że zachowanie powódki i zarzut potrącenia zostały zgłoszone wyłącznie dla wstrzymania egzekucji prowadzonej przez pozwaną przeciwko niej na podstawie w/w tytułów wykonawczych i jako taki nie zasługuje na ochronę prawną. Wskazać bowiem należy, że powódka w trybie wskazanego wyżej oświadczenia próbuje uzyskać ochronę prawną poprzez treść art. 840 § 1 pkt 2 kpc. Jest to przepis szczególny, w myśl którego właśnie dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu

egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Trudno zaakceptować stanowisko pozwanej, że powódka – mając możliwość obrony przed egzekucją z jej majątku – powstrzymałaby się od zgłoszenia zarzutu potrącenia wzajemnie przysługującej jej wierzytelności w stosunku do pozwanej. Art. 5 kc jest przepisem szczególnym, w myśl którego nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Otóż w ocenie Sądu dążenie do ochrony własnego majątku przed jego egzekucją poprzez zgłaszanie skutecznych zarzutów materialno – prawnych podlega ochronie, choć niewątpliwie jest to niewygodne dla pozwanej. Nie można jednak oczekiwać od powódki, że nie skorzysta z zarzutu potrącenia, który jej słusznie przysługuje, mimo że w istocie utrudnia ona swoim zachowanie egzekucję prowadzoną przez pozwaną. Dlatego też zarzut ten jako nieuzasadniony nie zasługiwał na uwzględnienie.

Konkludując, należy wskazać, że powództwo podlegało uwzględnieniu do kwoty 9.197,76 zł jako należności skutecznie potrąconej przez powódkę wobec pozwanej (pkt I sentencji wyroku) . W pozostałym zakresie jej zarzut potrącenia skapitalizowanych odsetek za nieterminowe płatności przysługujących jej należności jako przedawniony nie został uwzględniony, a pozwana złożyła skuteczne oświadczenie o potrąceniu własnych wierzytelności wynikających z wystawionej wcześniej noty księgowej z dnia 10 kwietnia 2013r. nr (...). W zakresie tytułów wykonawczych będących podstawą roszczenia w sprawie niniejszej potrącenie to obejmuje kwotę 4.653,24 zł.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc regulującego zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (pkt III sentencji wyroku). Wartość przedmiotu sporu wynosiła ostatecznie 13.851,00 zł (9.651,00 zł + 4.200,00 zł), zatem opłata sądowa od pozwu wyniosła 693,00 zł. Powódka była zwolniona od obowiązku ponoszenia opłaty sądowej, a proces „wygrała” w stosunku 66,40 %, zatem na jej rzecz należało przyznać kwotę 1.604,89 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, o którym orzeczono na podstawie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności (...) - Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm. Pozwana zaś „wygrała” proces w 33,60%, zatem z tego samego tytułu należy jej się kwota 812,11 zł. Tym samym jako różnicę tych należności należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 792,78 zł.

Od pozwanej należało przy tym pobrać na rzecz Skarbu Państwa kwotę opłaty sądowej, od uiszczenia której powódka była zwolniona – 460,15 zł stanowiącą 66,40% jej przegranej w procesie (pkt IV sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Babiarz – Mikulska